

РЕШЕНИЕ

№ 1805

гр. София, 06.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на девети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Ваня Н. Иванова
Наталия П. Лаловска

при участието на секретаря Даниела Т. Славенова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20221100503129 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ищеца „В. АВТ“ АД, чрез адв. Д., срещу решение № 20121387/20.05.2021г., постановено по гр. дело № 66987/2017г. по описа на СРС, 123-и състав, с което са отхвърлени предявените срещу ответника Д. Д. Ц. главен иск по чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ за сумата 4 082.80 лева, представляваща пълен размер на нанесената на ищеца-работодател вреда с неустановен произход – липса, евентуален иск по чл. 203, ал. 2, пр. 3 КТ за сумата 4 082.80 лева, представляваща вреда, причинена не при/по повод изпълнение на трудовите задължения и втори евентуален иск по чл. 203, ал. 1 КТ за сумата 1 950 лева – причинена от Ц. вреда поради небрежност при/по повод изпълнение на трудовите задължения.

Жалбоподателят намира, че атакуваното съдебно решение било незаконосъобразно и неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Намира, че неправилно, при настъпила преклузия, СРС приел като писмено доказателство по делото постановление за спиране на наказателното производство от 04.12.2017г. и основал изводите си на същото. СРС не обсъдил доказателствата по делото, нито съобразил обстоятелството, че ответникът изрично признал вината си за причинената на работодателя вреда и носената от него в пълен размер отговорност. Установените по делото факти обосновавали основателност на иска за пълната имуществена отговорност на ответника по чл. 211, вр. чл. 207, ал. 1, т.

2 КТ. При неоснователност на главния иск претендира да бъде уважен първият евентуален иск по чл. 203, ал. 2 КТ за вреда в същия размер – 4 082.80 лева, определена от гражданския закон, причинена от ответника не при или по повод изпълнението на трудовите му задължения. На следващо място поддържа последния евентуален иск за сумата 1 950 лева, представляваща трикратния размер на уговореното месечно възнаграждение на ответника. Твърди, че ответникът проявил небрежност при/по повод изпълнението на трудовите си задължения, не положил дължимата грижа за събраната от него от клиенти сума, могъл и бил длъжен да предвиди и предотврати опасността от кражба, вземайки предпазни мерки. Позицията се на съдебна практика. Моли за отмяна на обжалваното решение и уважаване на исквете за имуществена отговорност на работника, в предявената последователност. Претендира разноски.

Ответникът Д. Д. Ц., чрез адв. С., в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Същият не отговарял за вредите, поради наличието на обективна причина – кражба от автомобил, която той не можел да предотврати. Не бил извършил нарушение на вътрешните правила на ищцовото дружество, спрямо него бил приложен натиск. Относно последният евентуален иск възразява, че работодателят не бил издал заповед по чл. 210 КТ. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено от въззивния съд като правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на обжалваното първоинстанционно решение на въведените във въззивната жалба основания настоящият съдебен състав намира следното:

Страните по делото не спорят и от представения по делото трудов договор от 16.06.2017г., длъжностна характеристика и заповед на работодателя № 126/11.08.2017г., неоспорени от страните, съдът приема за установено, че между тях съществувала валидна трудовоправна връзка, по силата на която през периода от 20.06.2017г. до 12.08.2017г. ответникът изпълнявал при ищеца длъжността доставчик.

От представената утвърдена от работодателя длъжностна характеристика на длъжността доставчик се установява, че в кръга на основните задължения на доставчика (т. 4 от текста) било да приема и отчита суми в случай на плащане от клиенти. Изрично в раздела „Управлявани ресурси“ е упоменато, че ответникът управлява стокови и парични ресурси и носи материална отговорност за зачисленото

му имущество - МОЛ. Видно от записа в лист 3 от длъжностната характеристика ответникът бил запознат и получил екземпляр от нея.

От представената по делото и неоспорена заповед № 12104/07.07.2013г. за работа с касите във „В. АВТ“ АД, се установява, че на служителите, събиращи пари в брой от клиенти, какъвто несъмнено бил и ответникът Ц., било вменено задължение да внесат сумата до два работни дни в клоновете на „Уникредит Булбанк“ АД. С подписа на ответника, положен на гърба на заповедта е удостоверено и запознаването му със съдържанието на същата.

На 13.07.2017г. ответникът Д. Ц. депозирал пред финансовия директор на ищцовото дружество докладна записка относно загубени служебни пари, лични документи и документи на товарното МПС. В документа написал, че имал в себе си сума за отчитане в размер на 4 082.80 лева, която имал намерение да възстанови на работодателя. В писмените си обяснения към докладната записка ответникът посочил, че в продължение на няколко седмици бил претоварен с работа с множество курсове. Постоянно бил обвиняван от В., че не можел да закара всички доставки. Поради това и на 13.07.2017г. ответникът решил първо да направи заявките, а после да внесе парите от вчерашния курс. Ответникът Ц. изложил още, че поведението си В. създавал напрежение у него и това станало причина ответникът да изгуби парите, личните си документи и документите на буса.

В деня след депозирането на докладната записка и обясненията, на 14.07.2017г., ответникът подписал в полза на ищеца запис на заповед за сумата 4 082.80 лева.

Както вече бе упоменато по-горе, дейността по приемането и отчитането на суми, в случай на плащане от клиенти съставлявала основна част от трудовата функция на ответника, вписана в длъжностната характеристика за заеманата от него длъжност като едно от неговите основни трудови задължения. Предвид нормата на чл. 207 КТ отношенията и отговорността на работника, на който е поверено отчитането, съхраняването и разходването на парични средства пред работодателя се уреждат от същата норма, поради което и по горните доводи съдът намира същата разпоредба за приложим закон към процесните отношения.

Нормата на чл. 211 КТ предвижда, че пълната имуществена отговорност се осъществява по съдебен ред. С осъдителния иск по чл. 211 КТ, вр. с чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ, работодателят реализира правото си на обезщетение от работник или служител, осъществяващ отчетнически функции (функции по събиране, съхранение, разходване и отчитане на парични и материални ценности) при констатирана липса в повереното на отчетника имущество. Причинната връзка между липсата (вреда с неизяснен произход) и действията и бездействията на отчетника се презумира от закона и не подлежи на доказване от работодателя - предполага се виновното поведение на отчетника, комуто са възложени функции да полага грижа по-голяма от обикновената (чл. 126, т. 8 КТ) за

опазване имуществото на работодателя.

От извънсъдебното признание на ответника, обективизирано в докладната му записка от 13.07.2017г. и обясненията му от същата дата по делото се установява, че паричната сума в размер на 4 082.80 лева била събрана от клиенти предходния ден – 12.07.2017г. и съхранявана от него. Същата подлежаща на отчитане сума не се намирала у ответника на 13.07.2017г. по причина, която самият ответник посочил и в докладната записка и в обясненията към нея – „изгубване“. Следователно установява се недоимък за работодателя с неустановен произход в размер на претендираната по делото сума 4 082.80 лева.

В случая с отговора на исковата молба ответникът Ц. е въвел възражение, че на 13.07.2017г. сумата в горния размер и документите били откраднати от служебния автомобил, а в първото по делото о.с.з. ангажирал като писмено доказателство постановление за спиране на наказателно производство от 04.12.2017г. по ДП № 1161/2017г. по описа на Второ РУ – ОД МВР – Варна, пр.пр. № 11383/2017г. по описа на РП – Варна, образувано срещу неизвестен извършител. Настоящият съдебен състав, предвид нормата на чл. 146, ал. 3 ГПК, намира, че преклузия за приемане на същото писмено доказателство не била настъпила и СРС не е допуснал твърдяното от ищеца процесуално нарушение.

Видно от съдържанието на постановлението наказателното производство било образувано, за това, че на 13.07.2017г., в гр. Варна, неизвестен извършител отнел чужди движими вещи – чантичка, документи и парична сума в размер на 4 083 лева от владението на Д. Д. Ц. без негово съгласие с намерение противозаконно да ги присвои. Спирането било мотивирано с основания по чл. 244, ал. 1, т. 2 НПК – извършителят на престъплението не бил разкрит.

Действително отчетникът разполага с възможност да обори в хода на съдебния процес законовата презумпция, предвидена от разпоредбата на чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ, като докаже, че липсата не се дължи на негови действия или бездействия или като установи, че липсата се дължи на обективна причина, която той не е могъл да предотврати, в случая - че щетата е резултат на извършена кражба.

Настоящият съдебен състав намира, че законовата презумпция в случая не е оборена. При нарочно оспорване от страна на ищеца, ответникът не е провел дължимото във връзка с нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК пълно и главно доказване на твърдението си, че липсата на подлежащите на отчитане парични средства се дължи именно на престъпление кражба. Единственото ангажирано доказателство за извършване на кражба е постановлението за спиране на наказателното производство по образуваната по сигнал на ответника прокурорска преписка и същото не е подкрепено от никое от останалите доказателства по делото. Нещо повече - в предходен момент, на 13.07.2017г., ответникът сам направил извънсъдебно признание в докладната и

писмените си обяснения, че изгубил сумата, заедно с документите на автомобила и личните си документи.

Възраженията на процесуалния представител на ответника, че същите документи – докладна записка и писмени обяснения не могат да бъдат ценени като извънсъдебно признание, не се споделят от настоящия съдебен състав. Обстоятелството, че на следващия ден ответникът подписал запис на заповед за сума в същия размер, противно на доводите на ответника, не сочи на неправомерни действия, които могат да се окажат като оказана от работодателя принуда или натиск за извършване на признание.

По гореизложените мотиви констатираният недоимък на парични средства в размер на сумата 4 082.80 лева следва да бъде квалифициран като липса по смисъла на чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ и ответникът, във връзка със същата норма, носи отговорност за възстановяването им в пълен размер. Ето защо предявеният главен иск е основателен следва да бъде изцяло уважен.

Поради несбъждане на вътрешнопроцесуалното условие, под което са предявени, евентуалните иски не се разглеждат от съда.

Предвид несъвпадането в извода на двете инстанции първоинстанционното решение следва да бъде изцяло отменено, а вместо това – постановено друго, с което искът по чл. 211, вр. чл. 207, ал. 1, т. 2 КТ бъде уважен в предявения размер от 4 082.80 лева, като на ищеца се присъди и законната лихва върху сумата от депозирането на исковата молба в съда – 21.09.2017г. до окончателното погасяване.

По разноските:

Предвид изхода на спора право на разноски има ищецът.

Пред СРС ищецът е сторил разноски в общ размер 1 013.32 лева, от които 163.32 лева – дължимо внесена, съобразно правилото на чл. 72 ГПК, държавна такса за производството пред СРС и 850 лева – адвокатско възнаграждение, които разноски следва да му бъдат присъдени. За недължимо внесените по сметка на СРС суми като държавна такса ответникът не следва да бъде обвързан с отговорност по реда на чл. 78, ал. 1 ГПК. Ищецът е сторил още и разноски в общ размер 520 лева за обезпечаване на бъдещите иски съобразно представен пред СРС списък по чл. 80 ГПК, които също следва да му бъдат присъдени. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени разноски за първата инстанция в общ размер на 1 533.32 лева.

Пред въззивната инстанция ищецът дължимо е внесъл държавна такса в размер на сумата 82 лева. Указанията на СРС, дадени с разпореждането от 31.08.2021г. за донасяне на държавна такса по сметка на СГС настоящият съдебен състав намира за неправилни с оглед разпоредбата на чл. 72 ГПК. За недължимо внесената по сметка на СГС сума за държавна такса от 120.31 лева с платежния документ от 21.09.2021г.

ответникът не следва да бъде обвързван с отговорност по реда на чл. 78, ал. 1 ГПК. Ищецът претендира и заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на сумата 850 лева съгласно представения списък по чл. 80 ГПК. Възражението на ответника по чл. 78, ал. 5 ГПК, при съобразяване на минималния размер на възнаграждението, определен по правилата на Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и действителната фактическа и правна сложност на делото съдът намира за неоснователно. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени разноски за въззивната инстанция в общ размер 932 лева.

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло решение № 20121387/20.05.2021г., постановено по гр. дело № 66987/2017г. по описа на СРС, 123-и състав, като **ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Д. Д. Ц., ЕГН *****, да заплати на „В. АВТ“ АД, ЕИК ****, на основание чл. 211, вр. чл. 207, ал.1, т. 2 КТ, сумата **4 082.80 лева**, представляваща събрани от клиенти на дружеството и подлежащи на отчитане парични средства, чиято липса е установена на 13.07.2017г., ведно със законната лихва от 21.09.2017г. до окончателното плащане, и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата **1 533.32 лева** – разноски по делото, сторени пред СРС и сумата **932 лева** – разноски по делото, сторени пред СГС.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____